

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-70-09

Druk nr 3833

Warszawa, 20 stycznia 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Prawo o ustroju
sądów powszechnych z projektem aktu
wykonawczego.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 20 po pkt 9 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych.”;

2) w art. 158:

a) § 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) jest zatrudniony, prowadzi działalność gospodarczą lub mieszka w miejscu kandydowania co najmniej od roku,”

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy ławnikiem powinna być wybrana osoba wykazująca szczególną znajomość spraw pracowniczych.”;

3) w art. 159 w § 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) radni gminy, powiatu i województwa.”;

4) art. 162 otrzymuje brzmienie:

„Art. 162 § 1. Kandydatów na ławników mogą zgłaszać radom gmin prezesi właściwych sądów, stowarzyszenia, inne organizacje społeczne i zawodowe, zarejestrowane na

podstawie przepisów prawa, z wyłączeniem partii politycznych, oraz co najmniej pięćdziesięciu obywateli mających czynne prawo wyborcze, zamieszkujących stale na terenie gminy dokonującej wyboru, w terminie do dnia 30 czerwca ostatniego roku kadencji.

§ 2. Do zgłoszenia kandydata na ławnika dokonanego na karcie zgłoszenia dołącza się następujące dokumenty:

- 1) informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą zgłaszanej osoby,
- 2) oświadczenie kandydata, że nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe,
- 3) oświadczenie kandydata, że nie jest lub nie był pozbawiony władzy rodzicielskiej, a także, że władza rodzicielska nie została mu ograniczona ani zawieszona,
- 4) zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia, wystawione przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania funkcji ławnika,
- 5) aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo odpis lub zaświadczenie potwierdzające wpis do innego właściwego rejestru lub ewidencji dotyczące stowarzyszenia, innej organizacji społecznej lub zawodowej dokonującej zgłoszenia kandydata,
- 6) listę osób, zawierającą imię (imiona), nazwisko, numer ewidencyjny PESEL, miejsce stałego zamieszkania i własnoręczny podpis każdej z pięćdziesięciu osób zgłaszających kandydata w przypadku zgłoszenia przez obywateli,

7) 2 zdjęcia zgodne z wymogami stosowanymi przy składaniu wniosku o wydanie dowodu osobistego.

- § 3. Dokumenty wymienione w § 2 pkt 1 – 4 powinny być opatrzone datą nie wcześniejszą niż jeden miesiąc przed dniem zgłoszenia, a dokumenty wymienione w pkt 5 nie wcześniejszą niż trzy miesiące przed dniem zgłoszenia.
- § 4. Osobą uprawnioną do składania wyjaśnień w sprawie zgłoszenia kandydata na ławnika przez obywateli jest pierwsza osoba umieszczona na liście, o której mowa w § 2 pkt 6.
- § 5. Koszt opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz opłaty za badanie lekarskie i za wystawienie zaświadczenia lekarskiego ponosi kandydat na ławnika.
- § 6. Koszt opłaty za wydanie aktualnego odpisu albo zaświadczenia z właściwego rejestru lub ewidencji ponosi podmiot, którego dotyczy odpis lub zaświadczenie.
- § 7. Rady gmin zasięgają od komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informacji o kandydatach na ławników. Informacje o kandydacie na ławnika uzyskuje się i sporządza na zasadach określonych dla informacji o kandydacie do objęcia stanowiska sędziowskiego.
- § 8. Zgłoszenia kandydatów, które wpłynęły do rady gminy po upływie terminu, o którym mowa w § 1, a także zgłoszenia, które nie spełniają wymagań formalnych, o których mowa w § 2 i 3, pozostawia się bez dalszego biegu. Przywrócenie terminu do zgłoszenia kandydatów jest niedopuszczalne. Pozostawienie zgłoszenia bez dalszego biegu rada gminy stwierdza w drodze uchwały.
- § 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników, wzór karty zgłoszenia oraz sposób jego udostępniania, mając na

uwadze potrzebę udokumentowania przez podmioty zgłaszające spełnianie przez kandydatów na ławników wymogów określonych w ustawie, a także zapewnienia wyboru kandydatów o najwyższych walorach etycznych i intelektualnych, umożliwienia rzetelnej weryfikacji zgłoszeń i przejrzystości działań związanych ze zgłaszaniem kandydatów na ławników, a przez określenie wzoru karty zgłoszenia i sposobu jego udostępniania – potrzebę ujednoczenia procedury zgłaszania, ułatwienia dostępu do wzoru i rozpatrywania zgłoszeń.”;

5) w art. 164 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Listę wybranych ławników wraz z dokumentami, o których mowa w art. 162 § 2, rady gmin, które dokonały ich wyboru, przesyłają prezesom właściwych sądów, najpóźniej do końca października. Spośród ławników znajdujących się na liście wybranych ławników rady gmin wskazują ławników do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy.”;

6) w art. 166 po § 2 dodaje się § 2a – § 2c w brzmieniu:

„§ 2a. Wniosek, o którym mowa w § 2, jest składany łącznie z opiniami właściwej rady ławniczej oraz kolegium właściwego sądu okręgowego albo z oświadczeniem prezesa właściwego sądu, że taka opinia lub takie opinie nie zostały wydane w terminie 21 dni od dnia doręczenia wniosku do zaopiniowania. W przypadku braku opinii, prezes właściwego sądu przedkłada radzie gminy wraz z wnioskiem potwierdzenie jego doręczenia podmiotowi uprawnionemu do wydania opinii. Niewydanie opinii w terminie uważa się za niezgłoszenie uwag do wniosku. Przepis art. 31 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 2b. Przed podjęciem uchwały w sprawie wniosku o odwołanie ławnika przewodniczący rady gminy umożliwia wysłuchanie ławnika i jego udział w posiedzeniu właściwej komisji i w sesji rady gminy, na których taki wniosek będzie opiniowany i rozpoznawany.

O terminach posiedzenia komisji i sesji rady gminy, ławnik jest powiadamiany na piśmie, co najmniej z siedmiodniowym wyprzedzeniem, w trybie i sposobie przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego.

§ 2c. W sprawach, o których mowa w § 2b, ławnik działa osobiście, a w razie niemożności osobistego stawiennictwa może działać przez pełnomocnika.”;

7) w art. 167 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W czasie trwania kadencji nie powołuje się ławnika do pełnienia obowiązków w przypadku:

- 1) ujawnienia okoliczności, które nie pozwalały na jego wybór,
- 2) wszczęcia postępowania o odwołanie ławnika – do czasu powzięcia przez radę gminy uchwały w przedmiocie odwołania,
- 3) wszczęcia przeciwko ławnikowi postępowania o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe – do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy.”;

8) w art. 170 uchyla się § 2;

9) w art. 172 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Ławnik otrzymuje rekompensatę pieniężną za czas wykonywania czynności w sądzie, którymi są: udział w rozprawie lub posiedzeniu, uczestnictwo w naradzie nad wyrokiem, sporządzenie uzasadnienia lub uczestnictwo w posiedzeniu rady ławniczej, jeżeli został do niej wybrany.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1044 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 64, poz. 433, Nr 73, poz. 484, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 136, poz. 959, Nr 138, poz. 976, Nr 204, poz. 1482 i Nr 230, poz. 1698, z 2008 r. Nr 223, poz. 1457, Nr 228, poz. 1507 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 9, poz. 57, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 157, poz. 1241, Nr 178, poz. 1375, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 205, poz. 1364.

UZASADNIENIE

Zmiana w art. 20 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) przez dodanie pkt 10 do tego przepisu pozwoli na lepszą i sprawniejszą realizację obowiązków, o których mowa w art. 280 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanego dalej „TFUE”, art. 299 TFUE, art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych, a przewidujących wyznaczenie organu, który, zgodnie z krajową procedurą cywilną, będzie właściwy do nadawania klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Obecnie klauzulę wykonalności nadaje takim decyzjom sąd rejonowy ogólnej właściwości dłużnika, zgodnie z art. 781 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego. Projektowana nowelizacja ma na celu dokonanie zmiany zasad wyznaczania sądów właściwych do nadawania klauzuli wykonalności przez umożliwienie Ministrowi Sprawiedliwości przekazania tych spraw do rozpoznania jednemu wyznaczonemu sądowi rejonowemu właściwemu dla całego terytorium kraju. Zmiana ta ułatwi kontakty między sądem a Komisją Europejską i innymi wyżej wymienionymi instytucjami europejskimi oraz pozwoli na sprawniejsze rozwiązywanie problemów praktycznych.

Kwestia wewnętrznej organizacji krajowego wymiaru sprawiedliwości oraz zasad wyznaczania organów krajowych właściwych do dokonywania czynności postępowania egzekucyjnego – zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej – należy do kompetencji państw członkowskich. Prawo UE, co do zasady, nie określa rozwiązań organizacyjnych, które stosują państwa członkowskie w celu zapewnienia jego skutecznej egzekucji. Zasadę autonomii proceduralnej wyraził Trybunał Sprawiedliwości UE w orzeczeniu w sprawie C-51 oraz 54/74 *International Fruit*, stwierdzając, że „kwestia wypełnienia zobowiązań wynikających z Traktatów, które to zadania państwa członkowskie mogą powierzyć organom krajowym jest wyłączną sprawą systemu konstytucyjnego każdego z Państw Członkowskich”.

Jak dotychczas w stosunku do podobnych sytuacji uprawnienie to Minister Sprawiedliwości będzie realizował w drodze rozporządzenia, z uwagi na fakt, że – w przeciwieństwie do struktury wewnętrznej poszczególnych jednostek – jest to materia związana z właściwością miejscową sądów, istotna z punktu widzenia dostępu obywateli do sądu.

Wyżej wymienione przepisy w polskiej wersji językowej stanowią, co następuje.

Artykuł 280 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny artykuł 244 TWE) stanowi, iż wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podlegają wykonaniu na warunkach określonych w artykule 299.

Zgodnie z artykułem 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny artykuł 256 TWE):

– akty Rady, Komisji lub Europejskiego Banku Centralnego, które nakładają zobowiązanie pieniężne na podmioty inne niż Państwa, stanowią tytuł wykonawczy,

– postępowanie egzekucyjne jest regulowane przez przepisy procedury cywilnej obowiązujące w Państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana, bez jakiegokolwiek kontroli innej niż weryfikacja autentyczności tytułu, przez wyznaczony w tym celu przez rząd Państwa Członkowskiego organ krajowy, o którym zostanie powiadomiona Komisja i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

– po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanego, może on przystąpić do egzekucji zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu,

– postępowanie egzekucyjne może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału. Jednakże kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych.

Artykuł 86 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego stanowi, co następuje.

Wykonywanie decyzji ustalającej wysokość kosztów:

1. Każda ostateczna decyzja Urzędu [Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego] ustalająca wysokość kosztów jest wykonalna.

2. Wykonywanie regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana decyzji bez formalności innych niż weryfikacja autentyczności decyzji przez władze krajowe, które rząd każdego z Państw Członkowskich wyznacza w tym celu i o których zawiadamia on Urząd oraz Trybunał Sprawiedliwości.

3. Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanej strony może ona przystąpić do wykonywania zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio przed właściwy organ.

4. Wykonywanie może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże sądy danego kraju są właściwe w sprawie skarg, gdy wykonywanie przebiega w sposób nieprawidłowy.

Artykuł 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych stanowi, co następuje.

Wykonywanie orzeczeń ustalających wysokość kosztów:

1. Każda prawomocna decyzja Urzędu [Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego] ustalająca wysokość kosztów stanowi tytuł egzekucyjny.
2. Postępowanie egzekucyjne regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w Państwie, na którego terytorium ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana po sprawdzeniu jedynie autentyczności tytułu przez organ krajowy, który rząd każdego z Państw Członkowskich wyznacza w tym celu i o którym zawiadamia on Urząd oraz Trybunał Sprawiedliwości.
3. Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanej strony może ona domagać się przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego, zwracając się bezpośrednio do właściwego organu, zgodnie z ustawodawstwem krajowym.
4. Postępowanie egzekucyjne może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże do sprawdzania prawidłowości czynności egzekucyjnych właściwe są organy orzekające danego Państwa Członkowskiego.

Art. 299 TFUE (a także dawny art. 256 TWE) w polskiej wersji językowej nieprawidłowo posługuje się pojęciem „tytuł wykonawczy”. Powyższy zwrot we francuskiej wersji Traktatu ma brzmienie titre exécutoire, a w wersji angielskiej jest mowa o tym, że decyzje shall be enforceable. Oznacza to, że art. 299 TFUE w istocie stanowi o tytule egzekucyjnym w rozumieniu polskiego prawa procesowego. Tym samym do przeprowadzenia na jego podstawie egzekucji niezbędne jest nadanie klauzuli wykonalności.

Podkreślenia wymaga, że przepis art. 299 TFUE w polskiej oraz angielskiej wersji językowej posługuje się pojęciem „akty” – przy określaniu rodzaju tytułów, jakie podlegają według tego przepisu wykonaniu. Niemniej w istocie między poprzednio obowiązującym w tym zakresie art. 256 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, posługującym się terminem „decyzje”, a aktualnie obowiązującym przepisem art. 299 TFUE nie zaszły żadne zmiany. Nadal bowiem chodzi o zapewnienie w krajowym porządku prawnym wykonalności decyzji wydawanych przez Radę oraz Komisję Europejską – co jasno wynika z dalszej części tego przepisu w wersji angielskiej.

W stosunku do poprzednio obowiązującego brzmienia, przepis art. 299 TFUE rozszerza natomiast katalog podmiotów, których decyzje podlegają wykonaniu o Europejski Bank Centralny.

Kwestia dotycząca wykonalności wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (poprzednia nazwa „Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich” – TSWE), regulowana przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony w art. 244 TWE, pozostała niezmienną i obecnie jest objęta przepisem art. 280 TFUE.

Bez zmian pozostały również regulacje prawa UE dotyczące wykonalności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, tj. art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych.

Przepis art. 299 TFUE dotyczy więc wykonywania decyzji Rady, Komisji Europejskiej oraz Europejskiego Banku Centralnego, a zgodnie z art. 280 TFUE – także wyroków Trybunału Sprawiedliwości UE. Powyższe decyzje i wyroki stanowią z mocy prawa tytuły egzekucyjne, którym właściwy organ państwa członkowskiego nadaje klauzulę wykonalności.

W odniesieniu do nadania klauzuli art. 299 TFUE przewiduje szczególny tryb, który ma zastosowanie tylko do decyzji w nim wymienionych oraz, na podstawie art. 280 TFUE, do wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Analogiczna procedura jest przewidziana w przypadku decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w zakresie dotyczącym kosztów – w art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Komisja Europejska domaga się wyznaczenia jednego organu uprawnionego do nadawania klauzuli wykonalności, podczas gdy Rząd Rzeczypospolitej Polskiej notyfikował w 2004 r. jako organ właściwy sąd ogólnej właściwości dłużnika. Ze względu na brak wyznaczenia takiego organu, tytuły egzekucyjne były jak dotąd przesyłane do Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej, które następnie przekazywało je do właściwych sądów rejonowych.

Należy stwierdzić, że interpretacja dawnego art. 256 TWE, a obecnie art. 299 TFUE, zgodnie z którą organem właściwym do nadawania klauzuli wykonalności decyzjom Rady i KE jest sąd rejonowy właściwości ogólnej dłużnika, nie współgra z celem powyższego przepisu, jakim jest maksymalne uproszczenie procedury prowadzącej do przekształcenia tytułu egzekucyjnego w tytuł wykonawczy. Osiągnięcie tego celu powinno nastąpić przez

wyznaczenie jednego, wyspecjalizowanego sądu uprawnionego do nadawania klauzuli wykonalności w sprawach tego rodzaju.

Ze względu na tożsamość regulacji, podobną wykładnię należy przyjąć w odniesieniu do art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 regulujących kwestię wykonalności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, a po wejściu w życie Traktatu z Lizbony – w związku z rozszerzeniem art. 299 TFUE – również w odniesieniu do tytułów egzekucyjnych wydawanych przez Europejski Bank Centralny.

Proponowana zmiana polega na dodaniu w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych w art. 20 pkt 10 o następującej treści: „może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności decyzjom wydanym przez Radę, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz wyrokom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z właściwości innych sądów rejonowych.”.

Wprowadzenie powyższej zmiany spowoduje, że podmioty dysponujące ww. tytułami egzekucyjnymi – będą mogły zwracać się o nadawanie im klauzuli wykonalności bezpośrednio do wyznaczonego przez Ministra Sprawiedliwości sądu.

Sąd będzie nadawał klauzulę wykonalności na podstawie art. 299 ust. 2 TFUE, art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 tylko po zbadaniu autentyczności ww. tytułów egzekucyjnych, ponieważ ten przepis nie pozwala na badanie dodatkowych przesłanek. Po uzyskaniu klauzuli wierzyciel będzie mógł wszcząć postępowanie egzekucyjne, które będzie toczyło się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Należy kolejno zwrócić uwagę na blok przepisów odnoszących się do statusu ławników.

Dotychczasowe uregulowania zawarte w rozdziale siódmym ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, dotyczące ławników sądów, budziły wątpliwości w zakresie interpretacji niektórych przepisów.

Projektowane zmiany mają na celu doprecyzowanie poszczególnych unormowań oraz wprowadzenie rozwiązań analogicznych do regulacji przewidzianych w innych aktach prawnych.

Celem proponowanych zmian jest także w szczególności wprowadzenie zmian w zakresie: ustalenia okoliczności wyłączających kandydatów na ławników, wskazania podmiotów legitymowanych do zgłoszenia ławników, szczegółowego określenia

dokumentów załączanych do karty zgłoszenia kandydata na ławnika, ustalenia sposobu zasięgania informacji o ławnikach, postępowania z dokumentacją, ustalenia zasad odwoływania ławników oraz wskazania podstaw wypłacania należności dla ławników sądów.

Przepisem, w którym zmienia się kryteria kandydatów jest art. 1 pkt 2 lit. a projektu ustawy, dotyczący precyzyjnego określenia warunku, jaki musi spełniać kandydat na ławnika. Do dotychczasowego warunku zamieszkiwania lub zatrudnienia w miejscu kandydowania co najmniej od roku dodano możliwość kandydowania w przypadku prowadzenia w miejscu kandydowania działalności gospodarczej. Kolejna zmiana wprowadza nakaz adresowany do radnych gminy, aby spośród ławników znajdujących się na liście wybranych ławników wskazali ławników do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy wykazujących się szczególną znajomością spraw pracowniczych. W dotychczasowym stanie prawnym nie było przepisu tej treści. Wynikało to z enumeratywnego wyliczenia podmiotów, którym przysługiwało prawo zgłoszenia kandydatów na ławników do sądów pracy. Jednakże, w związku z rozszerzeniem grupy podmiotów, którym takie prawo przysługuje, zaistniała konieczność zawarcia odpowiedniego przepisu. Należy zauważyć, że nieobowiązujący § 2 w art. 158, wskazujący, iż do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych ławnikiem powinna być wybrana osoba wykazująca szczególną znajomość spraw pracowniczych oraz celów ubezpieczenia i potrzeb osób ubezpieczonych, został uchylony przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z dniem 7 października 2005 r. (Dz. U. Nr 169, poz. 1413). Obecna sytuacja, w której podmioty uprawnione na mocy art. 162 § 2 nie były wystarczająco zainteresowane zgłaszaniem kandydatów, o czym świadczą wyniki wyborów ławników w 2007 r. przyczyniła się do potrzeby wprowadzenia zmian w zakresie określenia sposobu wyboru ławników do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy oraz określenia wskazówek, jakimi mają się kierować zgłaszający i wybierający kandydatów.

Kolejna z projektowanych zmian przedstawiona w art. 159 § 1 pkt 9 dotyczy osób, które podlegają wyłączeniu jako kandydaci na ławników, a zatem nie posiadają biernego prawa wyborczego.

Aktualnie art. 159 § 1 pkt 9 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych stanowi, że ławnikami nie mogą być m.in. radni gminy, której rada dokonuje wyboru ławników. Regulacja ta dopuszcza zatem, aby ławnikami mogli być radni gminy innej niż ta, która dokonała wyboru. Ponadto przedmiotowe unormowanie nie obejmuje radnych powiatu i województwa. Na tle ww. przepisu powstały wątpliwości, czy obecne jego brzmienie jest zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. W piśmiennictwie zauważono bowiem, że

„piastowanie funkcji ławnika przez radnych gmin jest sprzeczne z art. 10 Konstytucji, gdyż prowadzi do naruszenia zasady podziału władz i art. 159 § 1 pkt 2 usp, gdyż uchwała rady gminy dotycząca wygaśnięcia mandatu wójta mieści się w zakresie orzeczenia, o którym mowa w tym przepisie” (Z. Miczek, Radny jednak nie może być ławnikiem, „Rzeczpospolita” 2004.03.18).

Z powyższych względów w projektowanym art. 159 § 1 pkt 9 precyzyjnie określono, że ławnikami nie mogą być radni gminy, powiatu i województwa.

Kolejna zmiana dotyczy art. 162 § 1 ustawy. Przepis ten określa podmioty, które są uprawnione do zgłaszania radom gmin kandydatów na ławników i stanowi aktualnie, że kandydatów na ławników zgłaszają radom gmin prezesi sądów, stowarzyszenia, organizacje związkowe, organizacje pracodawców oraz inne organizacje zarejestrowane na podstawie przepisów prawa, z wyłączeniem partii politycznych, oraz co najmniej dwudziestu pięciu obywateli mających czynne prawo wyborcze, zamieszkujących stale na danym terenie, w terminie do dnia 30 czerwca ostatniego roku kadencji.

Zaproponowane w projekcie nowe uregulowanie ma na celu doprecyzowanie i zawężenie kręgu podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów na ławników. Określenie podmiotów w przepisie równoważy uprawnienie podmiotów i organizacji pozarządowych do występowania publicznie. Zrezygnowano z dotychczasowego podkreślenia uprawnienia zgłaszania kandydatów przez organizacje związkowe i organizacje pracodawców. Przyjęto natomiast ogólną formułę, zgodnie z którą uprawnienie określone w art. 162 ustawy przysługuje obok prezesów sądów i obywateli również stowarzyszeniom i innym organizacjom społecznym i zawodowym, zarejestrowanym na podstawie przepisów prawa. Utrzymano przy tym dotychczasowe zastrzeżenie, iż podmiotami tymi nie mogą być partie polityczne. W praktyce pojęcie innych organizacji społecznych i zawodowych obejmuje podmioty, które zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.) podlegają wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z wydanym na podstawie art. 54 ww. ustawy rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach (Dz. U. Nr 117, poz. 1237, z późn. zm.), w załączniku nr 3 do rozporządzenia wymieniono rodzaje podmiotów wpisywanych do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji i publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Z katalogu podmiotów objętych wykazem wynika, że za podmioty uprawnione mogą być uznane: stowarzyszenia (także ich

jednostki terenowe posiadające osobowość prawną), związki stowarzyszeń, kółka rolnicze, rolnicze zrzeszenia branżowe, związki rolników, kółek i organizacji rolniczych, związki rolniczych zrzeszeń branżowych, związki zawodowe rolników indywidualnych, cechy rzemieślnicze, izby rzemieślnicze, Związek Rzemiosła Polskiego, zrzeszenia handlu i usług, zrzeszenia transportu, ogólnokrajowe reprezentacje zrzeszeń handlu i usług, ogólnokrajowe reprezentacje zrzeszeń transportu, inne organizacje przedsiębiorców (w tym organizacje, o których mowa w ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców – Dz. U. Nr 35, poz. 194 oraz z 1997 r. Nr 121, poz. 769 i 770), izby gospodarcze (w tym również Krajową Izbę Gospodarczą), związki zawodowe (także ich jednostki organizacyjne posiadające osobowość prawną), ogólnokrajowe związki międzybranżowe, ogólnokrajowe zrzeszenia międzybranżowe, związki pracodawców, federacje i konfederacje związków pracodawców, stowarzyszenia kultury fizycznej, związki sportowe, polskie związki sportowe, stowarzyszenia kultury fizycznej o zasięgu ogólnokrajowym, inne organizacje społeczne i zawodowe (również podmioty, które na mocy przepisów szczególnych podlegają wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego), organizacje pożytku publicznego nieposiadające osobowości prawnej, inne osoby prawne będące organizacjami pożytku publicznego, kościelne osoby prawne będące organizacjami pożytku publicznego, instytucje kościelne będące organizacjami pożytku publicznego nieposiadające osobowości prawnej.

Z powyższego wynika, że lista podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów na ławników jest bardzo szeroka.

Zaproponowane w projekcie określenie kręgu podmiotów ma na celu zapewnienie realizacji konstytucyjnej zasady udziału obywateli w wymiarze sprawiedliwości. Jednocześnie art. 162 § 1 określa w sposób niebudzący wątpliwości liczbę osób mogących zgłaszać kandydatów na ławników, przy czym warunkiem sine qua non, który ww. osoby muszą spełnić jest posiadanie stałego miejsca zamieszkania na terenie gminy, której rada dokonuje wyboru. Zgodnie z sugestiami prezesów sądów, z którymi projekt był konsultowany, podniesiono liczbę obywateli uprawnionych do zgłoszenia kandydata do pięćdziesięciu zgłaszających. Zwiększenie liczby obywateli, mogących zgłaszać kandydata na ławnika ma na celu podniesienie rangi ławnika sądu powszechnego i zwiększenie reprezentatywności sprawowania tej funkcji.

Nadanie nowego brzmienia art. 162 oznacza wyeliminowanie z ustawy szczególnego trybu zgłaszania kandydatów na ławników do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy. W zmienianej ustawie to uprawnienie przysługiwało wyłącznie związkom zawodowym oraz

organizacjom pracodawców. Zastosowanie w projekcie wyżej przedstawionej konstrukcji przepisu art. 162 § 1 czyni zatem uprawnionymi do zgłaszania kandydatów do sądów pracy wszystkie wyszczególnione podmioty.

Wolność i samorządność organizacji pozarządowych powoduje, że poprawnym i w pełni wystarczającym zwrotem jest wyrażenie „kandydatów mogą zgłaszać” zamiast dotychczasowego „zgłaszają”. Zastosowane w tym przypadku wyrażenie „mogą zgłaszać” oznacza nadanie wyliczonym podmiotom takiego uprawnienia. Z kolei prezesi sądów są z natury rzeczy podmiotami, którym najbardziej powinno zależeć na wyborze odpowiednich kandydatów na ławników i z tego też powodu można oczekiwać, że będą z tego uprawnienia korzystać w największym stopniu.

Powyższa nowa regulacja art. 162 stanowi również spełnienie postulatów zgłaszanych przez sądy. Za słuszością tej koncepcji przemawiają także dane dotyczące wyników wyborów do wydziałów pracy z roku 2007. Przeprowadzone wówczas wybory na kadencję 2008 – 2011 nie zaspokoili zapotrzebowania sądów na ławników do orzekania w tych sprawach. Wybrano 4 730 ławników, co stanowiło 59,33 % rzeczywistych potrzeb sądów.

Należy także zwrócić uwagę, że zainteresowanie podmiotów zgłaszających kandydatów na ławników, takich jak np. organizacje pracodawców jest bardzo niewielkie. Ławnicy zgłoszeni przez te organizacje stanowią niecałe 2 %. Prezesi sądów postulowali umożliwienie im zgłaszania kandydatów na ławników spośród osób, z którymi w czasie poprzedniej kadencji współpraca przebiegała bez zakłóceń. Poszerzenie katalogu o prezesów sądów pozwoli natomiast na wybór ławników do sądów pracy spośród tych, którzy spotkali się z pozytywną oceną ich działania w czasie pełnionej kadencji ławnika i którzy charakteryzują się doświadczeniem, co jest zasadniczym przymiotem funkcji ławnika.

Kolejne z proponowanych zmian przedstawione w art. 162 § 2 i 3 precyzują wymogi formalne dotyczące dokumentów załączanych do zgłoszenia kandydata na ławnika, w tym w szczególności dotyczące daty wystawienia informacji z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącej osoby kandydata, podmiotu uprawnionego do wystawienia zaświadczenia lekarskiego i daty jego wydania oraz zakresu oświadczeń składanych przez kandydata.

Konstrukcja oparta na wyliczeniu wymaganych dokumentów wraz z oznaczeniem ich ważności czyni przejrzystymi przepisy art. 162 § 2 i 3.

Doprecyzowano wymóg obligujący kandydata na ławnika do złożenia oświadczenia, że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe, co wypełni dotychczasową lukę w tym zakresie. W związku z przedstawionymi uwagami prezesów sądów dodano warunek złożenia przez

kandydata oświadczenia, że nie jest lub nie był pozbawiony władzy rodzicielskiej, a także, że władza rodzicielska nie została mu ograniczona ani zawieszona.

Określenie w sposób precyzyjny podmiotu uprawnionego do wystawienia zaświadczenia lekarskiego wyeliminuje dotychczasowe rozbieżności w tym zakresie, polegające m.in. na składaniu przez kandydatów zaświadczeń lekarskich pochodzących np. od lekarza rodzinnego lub lekarza medycyny pracy.

W projekcie zmiany ww. przepisu zaproponowano zastosowanie terminologii przyjętej w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). W świetle tej ustawy pojęcie „lekarz podstawowej opieki zdrowotnej” oznacza lekarza posiadającego tytuł specjalisty w dziedzinie medycyny rodzinnej lub odbywającego szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie medycyny rodzinnej, czy posiadającego specjalizację II stopnia w dziedzinie medycyny ogólnej – udzielającego świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, z którym Fundusz zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej albo który jest zatrudniony lub wykonuje zawód u świadczeniodawcy, z którym Fundusz zawarł umowę o udzielanie świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej (art. 5 pkt 13).

Katalog składanych przy zgłoszeniu kandydata na ławnika dokumentów obejmuje inne załączniki: zdjęcia, aktualny odpis albo zaświadczenie z właściwego rejestru lub ewidencji potwierdzające wpis do tego rejestru lub ewidencji dotyczące stowarzyszenia, innej organizacji społecznej lub zawodowej dokonującej zgłoszenia kandydata, listę osób zgłaszających kandydata. Dokumentem składanym przez podmiot zgłaszający kandydata na ławnika będzie w szczególności, w przypadku podmiotu wpisanego do Krajowego Rejestru Sądowego odpis aktualny, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie ustroju i organizacji Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowych zasad udzielania informacji z Rejestru i udostępniania kopii dokumentów z katalogu (Dz. U. Nr 247, poz. 1811, z późn. zm.). W przypadku natomiast np. rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych prowadzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965) dokumentem tym będzie odpis z tego rejestru, a w przypadku np. stowarzyszeń zwykłych wpisanych do ewidencji stowarzyszeń zwykłych, o których mowa w ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.), czy klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, wpisanych do ewidencji prowadzonej przez starostów na

podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) dokumentem tym będzie zaświadczenie o wpisie do ewidencji.

Uszeregowanie rodzajów dokumentów w dwóch grupach pozwala rozróżnić w sposób niebudzący wątpliwości czas, w jakim wskazane dokumenty powinny być najpóźniej wydane przez stosowny organ. Dotyczy to informacji z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącej kandydata na ławnika, zaświadczenia lekarskiego oraz oświadczeń kandydata, które powinny być wydane w okresie poprzedzającym zgłoszenie, jednakże nie wcześniej niż miesiąc, co pozwoli na uzyskanie możliwie jak najbardziej aktualnych danych. Dłuższy okres ważności wystawionego dokumentu przewidziano dla aktualnego odpisu albo zaświadczenia z właściwego rejestru lub ewidencji, składanego przez niektóre podmioty zgłaszające.

Projektowany przepis art. 162 § 7 przywraca obowiązek sprawdzania kandydatów na ławników przez Policję. Jest to konieczne i uzasadnione w szczególności przepisami art. 4 § 2 i art. 58 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, przewidującymi równe prawa ławników i sędziów zawodowych przy rozstrzyganiu spraw oraz orzekanie przez osoby o zweryfikowanej nienaganej postawie etycznej. Ławnik w wymiarze sprawiedliwości pełni funkcję tożsamą z pełnioną przez sędziego zawodowego, stąd zasadne jest zapewnienie, iż na podstawie uzyskanych od organów Policji informacji o kandydatach zostaną wybrane ławnikami osoby o niewątpliwie nieskazitelnym charakterze. Zakres informacji uzyskiwanych przez Policję o kandydacie dotyczyłby bowiem danych o zachowaniach świadczących o naruszaniu przez kandydata porządku prawnego, kontaktach ze środowiskami przestępczymi lub grupami środowiskowymi patologii społecznej i o charakterze tych kontaktów, okolicznościach wskazujących na uzależnienie od alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych, jak również obejmować może inne spostrzeżenia, mogące mieć istotne znaczenie dla oceny charakteru kandydata na ławnika. Wymogi w tym zakresie wymagane od ławników powinny być zatem takie same, jak wymogi stawiane wobec sędziów zawodowych. W świetle powyższego uzasadnione jest, by informacje o kandydatach na ławników rady gmin mogły otrzymywać na zasadach określonych w przepisach dla uzyskiwania informacji o kandydatach do objęcia stanowiska sędziowskiego, z tym, że informacje te powinny być zasięgane od komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji.

Proponowany przepis zapewni realizację celu przedmiotowego projektu ustawy, którym jest między innymi zagwarantowanie, iż funkcje ławnika będą pełniły osoby nieskazitelne, o wysokich walorach etycznych i przestrzegające porządku prawnego. Za pozostawieniem bezwzględnie obowiązku uzyskiwania takich informacji o kandydatach na

ławników opowiedziały się sądy w toku prowadzonych konsultacji. Po rozważeniu tej kwestii, zdecydowano się na to, aby uzyskiwanie informacji od Policji dotyczyło kandydatów na ławników.

Przepis art. 162 § 8 został przeniesiony z dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie szczegółowego trybu zgłaszania radom gmin kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia (Dz. U. Nr 50, poz. 370). Wprowadzenie tego unormowania do projektu ustawy nastąpiło po rozważeniu uwagi Sądu Najwyższego, który podkreślił, że przepis ten nie odpowiadał upoważnieniu do wydania rozporządzenia i zaproponował rozważenie uregulowania wprost w ustawie kwestii następstw dokonania zgłoszenia po terminie lub zgłoszenia z brakami formalnymi. Przez wzgląd na konsekwencje, jakie może ponieść kandydat w związku z uchybieniami formalnymi, zdecydowano zamieścić tę normę w projekcie ustawy.

Przepis art. 162 § 9 dotyczy upoważnienia Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia. Jak podniósł Sąd Najwyższy, wcześniejsza redakcja przepisu nie najlepiej korespondowała z zawartością rozporządzenia i proponowanymi w nim zmianami. Zważywszy na to, że zasadniczo tryb wyboru ławników określają przepisy ustawy, zaś w ww. rozporządzeniu ujęto szczegółowe kwestie dotyczące dokumentacji związanej z wyborem ławników, zdecydowano o zmianie przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia, jak również o zaproponowaniu nowego projektu ww. rozporządzenia.

Propozycja nowelizacji art. 164 § 1 jest wynikiem doświadczeń z ostatnich wyborów ławników. Treść przepisu w obecnym brzmieniu była przedmiotem wyjaśnień ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości. Precyzyjne określenie pozwoli na uniknięcie sytuacji niedostarczenia sądowi przez radę gminy pełnej dokumentacji. Wprowadzane zmiany w zakresie sposobu wyboru ławników do sądów pracy nie spowodowały potrzeby zmiany zdania 2-go w omawianym paragrafie.

Projektowane zmiany ustawy polegające na dodaniu § 2a – 2c w art. 166 i zmiany art. 167, dotyczące kwestii odwoływania ławnika, są reakcją na wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich.

Rzecznik podniósł, że obowiązujący tryb odwoływania ławnika nie gwarantuje prawidłowości tego procesu, co przy uznaniowych przesłankach odwołania ławnika określonych w art. 166 § 2 pkt 2 – 4, może sprzyjać powstaniu możliwości złożenia bezzasadnego wniosku o odwołanie.

Zgodnie z dotychczasową regulacją art. 166 § 2 ławnika można odwołać, w przypadku gdy nie wykonuje obowiązków, zachowuje się w sposób godzący w powagę sądu lub gdy jest

niezdolny do wykonywania obowiązków. Odwołania dokonuje na wniosek prezesa sądu rada gminy, która wybrała ławnika. Przepisy nie określają jednak trybu rozpoznania takiego wniosku, a w szczególności brak jest wymogu opiniowania go przez jakikolwiek organ. Wprawdzie rady gmin nie są związane wnioskiem prezesa, to jednak jego złożenie w zasadzie prowadzić będzie do odwołania ławnika.

Jedynym środkiem odwoławczym przysługującym od uchwały rady gminy jest skarga do sądu administracyjnego na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.). Skarga nie wstrzymuje jednak biegu postępowania i skreślenia ławnika z listy, a więc odsunięcia go od spraw, w których zasiadał w składzie orzekającym.

W szczególnych przypadkach taka regulacja, może potencjalnie prowadzić do wywarcia nacisku na orzekającego ławnika, co w konsekwencji naruszałoby zasadę niezawisłości i zagrażało prawom stron np. do sprawiedliwego procesu i rozpoznania sprawy przez niezawisły sąd. Dlatego też procedura odwołania ławnika powinna być oparta na jasnych i ściśle określonych zasadach.

Przygotowana zmiana art. 166 zawarta w przepisach § 2a – 2c stworzy gwarancję obiektywnej oceny zaistniałej sytuacji wymagającej odsunięcia ławnika od prowadzenia sprawy. Ponadto zapewni ławnikowi warunki do przedstawienia własnego stanowiska, jak również daje możliwość zasięgnięcia opinii w tej sprawie kolegium sądu i rady ławniczej. Zmiana ta wprowadza do ustawy zasadę znaną już w prawie rzymskim *audiatur et altera pars*, czyli „wysłuchaj także drugiej strony”.

W celu uproszczenia proponuje się, biorąc pod uwagę opinie, które wpłynęły od Sądu Najwyższego oraz z sądów, aby wniosek o odwołanie ławnika był przesyłany przez prezesa sądu wraz z opiniami kolegium sądu i rady ławniczej. Zastrzeżono także termin 21 dni, dłuższy niż w pierwotnie proponowanym rozwiązaniu (7 dni) na wydanie opinii przez radę i kolegium.

Treść art. 167 w proponowanym brzmieniu doprecyzowuje przypadki niepowołania ławnika wpisanego na listę do pełnienia obowiązków poprzez określenie sytuacji, w których nie powinien uczestniczyć w rozpoznawaniu spraw, jeżeli wszczęto wobec niego postępowanie o odwołanie. Brak tego rodzaju regulacji powodował trudności w praktycznym stosowaniu przepisu i był przyczyną wielu skarg ze strony ławników.

Zmiana zaproponowana w art. 170 ma charakter dostosowujący i jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 162 § 2. W opiniach przekazanych przez prezesów sądów podkreślano, że przepis ten nie jest w praktyce stosowany, ponieważ wskazany w nim sposób

wyznaczania ławników do udziału w sprawach z zakresu prawa pracy jest w większości niemożliwy do realizacji. Niewykonalność wynika z nikłego zainteresowania uprawnionych podmiotów do zgłaszania kandydatów na ławników do sądów pracy. Zwrócono także uwagę, że dotychczasowe unormowanie, w którym istniał podział ławników w zależności od tego z czyjej rekomendacji zostali wybrani, mógł sugerować, że w swojej pracy orzeczniczej ławnicy mogli się kierować względami pozaprawnymi. Uchylenie w art. 170 § 2 spowoduje, że do składów orzekających w wydziałach pracy wyznaczani będą ławnicy wykazujący się szczególną znajomością zagadnień pracowniczych. Potwierdzeniem wyboru właściwych osób będą wyniki wyborów dokonanych przez rady oraz dane z kart zgłoszeń ławników. Sami ławnicy będą zaś wyznaczani do składów orzekających według kolejności na liście i stosownie do stopnia ich obciążenia.

Powyżej przytoczone i omówione propozycje będą miały faktyczne zastosowanie podczas kolejnych wyborów ławników sądów, tj. w roku 2011, z wyjątkiem tych sytuacji, kiedy zaistnieje konieczność przeprowadzenia wyborów uzupełniających.

Kolejne proponowane uregulowanie zawarte w art. 172 § 3 dotyczy wynagrodzenia ławników i jest realizacją postulatów prezesów sądów oraz ławników. W tym przepisie określono szczegółowo rodzaje czynności w sądzie, za które ławnik otrzymuje rekompensatę pieniężną.

Pojęciem budzącym dotychczasowe wątpliwości jest sformułowanie „czas wykonywania czynności w sądzie”. W związku z tym, że przepis w dotychczasowym brzmieniu nie wyszczególniał czynności ławnika, powstawały rozbieżności przy jego interpretacji. Przepis był również przedmiotem analizy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w tej sprawie wydał orzeczenie (z dnia 15 stycznia 2007 r. IV SA/Wa 2270/06), nadal jednak pozostawiając wątpliwości, co wskazuje na potrzebę nowelizacji.

Proponowane enumeratywne wyliczenie czynności, za wykonanie których przysługuje ławnikowi wynagrodzenie, pozwoli na uniknięcie dalszej niejednolitej interpretacji przepisu przez prezesów sądów przy wydawaniu stosownych decyzji. Nowa regulacja wyszczególnia jedynie te czynności, do których wykonania ławnicy są obowiązani na podstawie przepisów ustawy oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu wyboru, składu i struktury organizacyjnej, trybu działania oraz szczegółowych zadań rady ławniczej (Dz. U. Nr 23, poz. 174) i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249, z późn. zm.). Wskazanie innych czynności wykonywanych przez ławnika znajduje się

w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego i Kodeksu postępowania karnego, które przewidują, że udział ławników jest możliwy poza uczestnictwem w rozprawach, także w posiedzeniach.

Enumeratywnie wskazane w art. 172 § 3 czynności to: udział w rozprawie lub posiedzeniu, uczestnictwo w naradzie (składu orzekającego) nad wyrokiem, sporządzenie uzasadnienia oraz uczestnictwo w posiedzeniu rady ławniczej, ale to ostatnie obejmuje tylko czynności ławników wybranych do tej rady.

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowana zmiana usp w zakresie dotyczącym dodawanego w art. 20 pkt 10 ma na celu realizację obowiązku przewidzianego w art. 280 i 299 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 86 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 oraz art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

W pozostałym zakresie materia objęta projektowaną ustawą nie stanowi przedmiotu regulacji prawa wspólnotowego.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, stosownie do przepisów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337). Nie zgłosiły się podmioty zainteresowane pracami nad projektem ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Projektowana zmiana ustawy będzie miała wpływ na zakres obowiązków sądu wyznaczonego do nadawania klauzuli wykonalności.

Projekt ustawy dotyczy również ławników sądów, kandydatów na ławników sądów, sądów, organów gmin oraz podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów na ławników.

2. Konsultacje społeczne

Projekt został przekazany do zaopiniowania Krajowej Radzie Sądownictwa, Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia” oraz prezesom sądów okręgowych, jak również radom ławniczym za pośrednictwem prezesów sądów okręgowych. Projekt został przekazany także do zaopiniowania organizacjom związkowym i organizacjom pracodawców reprezentatywnym w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.). Zgłoszone uwagi, po ich wszechstronnej analizie, zostały w znacznej części uwzględnione w przedstawionym projekcie ustawy. Z uwagi na to, że przepisy projektu ustawy obejmują jednostki samorządu gminnego, projekt został przedstawiony Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego do zaopiniowania. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego nie zgłosiła uwag do projektu ustawy.

Projekt ustawy został przekazany Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w celu zaopiniowania oceny skutków regulacji. Zgodnie z przedstawioną opinią w OSR zamieszczono wyniki konsultacji i ich wpływ na treść projektu.

3. Wpływ regulacji na finanse publiczne, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Z informacji uzyskanych ze Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej wynika, że od czasu wstąpienia Polski do Unii Europejskiej art. 256 TWE, a obecnie art. 299 TFUE miał zastosowanie tylko w przypadku sześciu decyzji wydanych przez Komisję Europejską.

Niewielka liczba spraw oraz fakt, że przed nadaniem klauzuli sąd może badać tylko autentyczność tytułu egzekucyjnego powodują, że rozpoznawanie ww. spraw nie spowoduje znaczącego obciążenia wyznaczonego sądu.

Z tego powodu realizacja obowiązku wynikającego z art. 299 TFUE będzie mogła się odbywać w ramach istniejącej struktury organizacyjnej wyznaczonego sądu i nie spowoduje istotnego wzrostu jego obciążeń finansowych. Tym samym wprowadzona zmiana ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie dotyczącym dodawanego w art. 20 pkt 10 nie spowoduje dodatkowych istotnych skutków finansowych bezpośrednio dla budżetu państwa.

Pozostałe proponowane w projekcie ustawy regulacje nie będą miały wpływu na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana ustawa nie powinna mieć wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana ustawa nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki ani przedsiębiorczość.

6. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie wpłynie na rozwój regionalny.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 29 grudnia 2010 r.

DPUE - 920 - 254 - 10/ma/9
SM - 2998

dot.: RM-10-70-09 z 28.12.2010 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem *ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych*, pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spr. Zagranicznych
SEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Pan Krzysztof Kwiatkowski
Minister Sprawiedliwości

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

**w sprawie sposobu postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy
zgłaszaniu kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia**

Na podstawie art. 162 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 162 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, zwanej dalej „ustawą” oraz wzór karty zgłoszenia.

§ 2. 1 Zgłoszenia kandydatów na ławników dokonuje się na karcie zgłoszenia, zwanej dalej „kartą”, do której załącza się dokumenty, o których mowa w art. 162 § 2 ustawy.

2. Wzór karty określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Zgłoszenie kandydata na ławnika składa się do rady gminy na obszarze której kandydat mieszka, jest zatrudniony lub prowadzi działalność gospodarczą.

§ 4. 1. Wzór karty udostępnia się nieodpłatnie w siedzibach organów gmin.

2. Wzór karty jest dostępny także za pośrednictwem Internetu, na stronach oznaczonych www.ms.gov.pl.

§ 5. Po przeprowadzeniu wyborów, rada gminy przesyła niezwłocznie właściwemu sądowi karty kandydatów, którzy zostali wybrani ławnikami wraz z załączonymi do nich dokumentami oraz informacje o wybranych ławnikach uzyskane od właściwych organów Policji na podstawie art. 162 § 7 ustawy.

§ 6. 1. Kartę wraz z dokumentami, o których mowa w art. 162 § 2 ustawy, podmiot zgłaszający kandydata, który nie został wybrany na ławnika odbiera w terminie do 60 dni od dnia przeprowadzenia wyborów.

2. W przypadku nieodebrania dokumentów, o których mowa w ust. 1, podlegają one zniszczeniu przez komisję powołaną przez radę gminy.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości

-
- 1) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1044 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 64, poz. 433, Nr 73, poz. 484, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 136, poz. 959, Nr 138, poz. 976, Nr 204, poz. 1482 i Nr 230, poz. 1698, z 2008 r. Nr 41, poz. 251, Nr 223, poz. 1457, Nr 228, poz. 1507 i Nr 234, poz. 1571 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 9, poz. 57, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 157, poz. 1241, Nr 178, poz. 1375, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 205, poz. 1364.

KARTA ZGŁOSZENIA KANDYDATA NA ŁAWNIKA

UWAGA - KARTĘ ZGŁOSZENIA NALEŻY WYPEŁNIĆ DUŻYMI DRUKOWANYMI LITERAMI,
CZARNYM LUB NIEBIESKIM KOLOREM.

A. Dane kandydata na ławnika /wypełnia kandydat/:

1	Imię (imiona) i nazwisko	
2	Nazwiska poprzednio używane	
3	Imiona rodziców	
4	Data i miejsce urodzenia	
5	Obywatelstwo	
6	Numer ewidencyjny PESEL	
7	Numer NIP	
8	Miejsce zamieszkania ze wskazaniem, od ilu lat kandydat mieszka na terenie gminy	
9	Adres do korespondencji i dane kontaktowe (numer telefonu domowego, numer telefonu w miejscu pracy i ewentualnie adres e-mail)	
10	Wykształcenie i kierunek (np. wyższe ekonomiczne, średnie zawodowe - technik budowlany, itp.)	
11	Status zawodowy (np. pracownik, przedsiębiorca, emeryt, bezrobotny, itp. oraz wskazanie, od ilu lat (miesiące) w nim pozostaje)	
12	Miejsce pracy lub prowadzonej działalności ze wskazaniem, od ilu lat kandydat jest zatrudniony lub prowadzi działalność gospodarczą na terenie gminy	
13	Informacja, czy kandydat podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu z jakiegokolwiek tytułu	
14	Doświadczenie w pracy społecznej (np. członkostwo w organizacjach społecznych)	
15	Motywy kandydowania na ławnika	
16	Informacja o pełnieniu funkcji ławnika w poprzednich kadencjach	
17	Informacja, do orzekania w którym sądzie (w sądzie okręgowym albo rejonowym) proponowany jest kandydat	
18	Informacja, czy zgłaszany kandydat jest proponowany do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy wraz ze zwięzłym uzasadnieniem potwierdzającym szczególną	

	znajomość spraw pracowniczych <i>(w razie braku miejsca w rubryce - można dołączyć odrębną kartę)</i>	
--	--	--

B. Dane podmiotu zgłaszającego kandydata na ławnika /wypełnia podmiot zgłaszający/:

1	Nazwa podmiotu i oznaczenie siedziby*	
2	Imię i nazwisko osoby zgłaszającej kandydata - uprawnionej do reprezentacji	
3	Podpis osoby zgłaszającej kandydata - uprawnionej do reprezentacji	
4	Nazwa i numer rejestru, do którego podmiot jest wpisany	
5	Dane teled adresowe do korespondencji: adres (jeżeli jest inny niż adres siedziby), telefon kontaktowy i adres e-mail	

* Prezes sądu wypełnia w części B wyłącznie rubrykę 1.

Stosownie do art. 7 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) oświadczam, że wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych zamieszczonych w niniejszej karcie zgłoszenia w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia procedury wyboru ławników przez radę gminy oraz do czynności administracyjnych sądu związanych z organizacją pracy ławników.

Wyrażam zgodę na kandydowanie i potwierdzam prawdziwość danych zawartych w karcie zgłoszenia własnoręcznym podpisem.

.....
miejsce i data wypełnienia

.....
czytelny podpis kandydata na ławnika

Potwierdzam prawdziwość danych zawartych w karcie zgłoszenia własnoręcznym podpisem.

.....
(miejsce i data wypełnienia)

.....
(czytelny podpis prezesa sądu albo osoby reprezentującej podmiot określony w art. 162 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) uprawniony do zgłoszenia kandydata bądź jednego z pięćdziesięciu obywateli zgłaszających kandydata)

POUCZENIE:

Zgłoszenie zawierające kartę zgłoszenia wypełnioną niezgodnie z wymogami określonymi w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych i rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia, lub które wpłynęło do rady gminy po upływie terminu określonego w art. 162 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, pozostawia się bez dalszego biegu. Termin do zgłoszenia kandydata nie podlega przywróceniu. Kartę zgłoszenia ławnika wraz załącznikami (zdjęcia; informacja z Krajowego Rejestru Karnego; odpis z właściwego rejestru; oświadczenie kandydata że nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe; oświadczenie kandydata, że nie jest lub nie był pozbawiony władzy rodzicielskiej, a także że władza rodzicielska nie została mu ograniczona ani zawieszona; zaświadczenie lekarskie, stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania funkcji ławnika), podmiot zgłaszający kandydata na ławnika, w przypadku gdy kandydat nie został wybrany na ławnika, powinien odebrać w nieprzekraczalnym terminie 60 dni od dnia przeprowadzenia wyborów. Po tym terminie dokumentacja zostanie zniszczona.

Informacje zawarte w karcie zgłoszenia są jednocześnie wykorzystywane przez administrację sądu.

W razie zaistnienia jakichkolwiek zmian, ławnik powinien zgłosić takie zmiany do oddziału administracyjnego właściwego sądu.

Uzasadnienie

Rozporządzenie w sprawie sposobu postępowania z dokumentami złożonymi radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników sądów oraz wzoru karty zgłoszenia zastępuje w porządku prawnym rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie szczegółowego trybu zgłaszania radom gmin kandydatów na ławników oraz wzoru karty zgłoszenia (Dz. U. Nr 50, poz. 370).

Potrzeba wydania rozporządzenia wynika ze zmiany przepisów ustawy - z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) dokonanej ustawą z dnia o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr....., poz. ...).

Podstawę prawną do wydania rozporządzenia stanowi art. 162 § 9 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Znowelizowane upoważnienie ustawowe jest konsekwencją zmiany pozostałych przepisów rozdziału siódmego ww. ustawy.

W celu uniknięcia wątpliwości i dla zapewnienia jednolitości w przepisie § 5 wskazuje się sposób przesyłania konkretnej dokumentacji dotyczącej wybranych ławników.

Przepis § 6 stanowi o postępowaniu z dokumentacją kandydatów, którzy nie zostali wybrani na ławników sądów. Przewiduje się, iż w przypadku nie odebrania dokumentów złożonych radom gmin przy zgłaszaniu kandydatów na ławników, będą one podlegały zniszczeniu przez komisję powołaną przez radę gminy. Regulacja ta uzupełnia unormowania dotyczące sposobu postępowania z taką dokumentacją, w związku z brakiem dostatecznych uregulowań prawnych w tym zakresie. Treść projektowanego przepisu gwarantuje jednocześnie zabezpieczenie dokumentacji w okresie, w którym istnieje możliwość zastosowania przez właściwe organy (na podstawie ustawy o samorządzie gminnym) środków nadzorczych w zakresie obejmującym uchwałę o wyborze ławników.

Propozycje zmian przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz regulacje zawarte w treści rozporządzenia, skutkują wprowadzeniem nowych informacji w formularzu - karcie zgłoszenia na ławnika stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

W treści załącznika powtarza się zasadniczo informacje wyszczególnione w dotychczas obowiązującym załączniku. Wprowadzone zmiany związane są głównie z nowelizacją ustawy w zakresie podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów. Zauważyć należy, iż poszerzono rubrykę dotyczącą motywów kandydowania, jakie posiada osoba kandydująca. Przewidziano też, w celu wykorzystywania formularza w dalszych czynnościach wykonywanych przez administrację sądu, podanie przez kandydata informacji o

podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu. Dokument uzupełniono również o rubrykę, w której kandydat obowiązany będzie do przedstawienia informacji, dzięki którym opisz jego kompetencje i przedstawi znajomość zagadnień spraw pracowniczych. Ponadto, uzupełniono i poszerzono pouczenie.

Materia objęta projektowanym rozporządzeniem nie stanowi przedmiotu regulacji prawa wspólnotowego.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, stosownie do przepisów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Ocena skutków regulacji:

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje rozporządzenie:

Projekt obejmuje ławników sądów, podmioty ich zgłaszające, sądy powszechne, organy gmin w zakresie zgodności dokumentacji kandydatów na ławników z wymogami przepisów ustawy.

2. Wpływ regulacji na finanse publiczne, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego:

Wprowadzenie przedmiotowej nowelizacji nie spowoduje potrzeby wydatkowania środków finansowych z budżetu państwa.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy:

Projektowane rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki, ani przedsiębiorczość.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny:

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne:

Projekt został przekazany do zaopiniowania Krajowej Radzie Sądownictwa, Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”, prezesom sądów okręgowych oraz radom

ławniczym za pośrednictwem prezesów sądów okręgowych. Projekt zostanie przekazany także do zaopiniowania organizacjom związkowym i organizacjom pracodawców reprezentatywnym w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.). Z uwagi na to, że przepisy projektu ustawy obejmują jednostki samorządu gminnego, projekt zostanie przedstawiony w dalszym etapie Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, do zaopiniowania. Uwagi i opinie zgłoszone przez wskazane podmioty zostały poddane wnikliwej analizie i wykorzystane w toku prac nad projektem.